

Ultimul diamant al coroanei

de Bogdan Suceavă

La prima oră a dimineții mama i-a adus la capul patului cafeaua și cornul prăjit, însoțit de margarina dietetică și marmelada fără zahăr.

A mîngîiat-o pe păr și a privit-o cu dragoste. *“A îmbătrînit fata mea”,*

și-a spus mama.

Edith i-a mărturisit prima dată mamei sale convingerile ei comuniste în vara anului 1968, pe cînd era în colegiu. Mama nu a fost îngrijorată decît treizeci de ani mai tîrziu, cînd a remarcat că nimic din ardoarea pasiunii politice de odinioară nu s-a stins, ci s-a adăugat oboselii și decepțiilor anilor pînă ce au izvorît o nouă interpretare marxistă asupra societății americane și a istoriei. Punctul de vedere oficial al Edithei. Chipul candid al domnișoarei brunete cu ochi migdalați se schimbase, prietenii de altădată fuseseră demult uitați și toate rănile inimii cicatrizate într-o solitudine sincronă doar ceasului înserării. Totul se decolorase – în afara pasiunii pentru Iosip Broz Tito și crezul comunist. Căci Edith nu era o comunistă obișnuită, ci o devotată a cauzei titoiste. Avea teoriile ei despre cum ar trebui guvernată o federație. America, cea de astăzi, stătea foarte rău.

- Nu am visat nimic toată noaptea, mama.

Edith locuia foarte aproape de campus. Cumpărase casa acum zece ani, în perioada cînd situația ei academică s-a clarificat și cînd i-a devenit clar că va îmbătrîni în acel oraș. Plătea încă rate pentru casă la finele fiecărei luni. Rebela de altădată preda acum cursul de *Istorie a Culturii și Civilizației Americane,* în discurul căruia se simțea ca acasă. Improviza mult în timpul prezentării și își expunea fără teamă opiniile asupra capitalismului. Orele ei semănau mai degrabă concertelor Sandrei Bernhardt decît unui discurs academic. Improvizație, conexiuni culturale și ritm. Trecându-și mîna prin păr, în fața unui amfiteatru arhiplin, spunea:

- Capitalismul pur și simplu nu lucrează. Nu merge. Indivizii nu sunt programați pentru concurență, așa cum sunt corporațiile, după cum indivizii nu sunt obligați să înghită tonele de reclamă comercială ale culturii pop, devenită peste noapte exponentă a capitalismului. Nicicînd n-au fost mai mulți factori de presiune culturală asupra omului liber. Vrei Michael Jackson

respiro©2000 All rights reserved.
••• design: SGFXstudio •••